

אבוקה

"מאבוקת האמת גזורה. . . היא הנשמה". (הראי"ה קוק, אורות א קט"ג)

**"זה המעט שאנו חייבים להם,
ואעשה הכל כדי שהחניכים ידעו"
(הרצי)**

קשה לנו, אנו הקטנים ברוח ובנפש,
לכתוב עליהם — על הקדושים אשר
מסרו נפשם על קדושת ה' והארץ.

אין לנו את המילים לבטא את גדולתם
ולספר על מעשיהם. אך חובה עלינו
לנסות ולהכירם, למען נלמד אנו מדרך-
כיהם, בבחינת **"והחי יתן אל לבו"**.
(קהלת ז' ב')

לא התיימרנו להקיף הכל אלא להציב
אבוקה מאירה ההולכת לפני המחנה.

תודתינו לכל מי שעזרו ברעיונות וב-
הוצאה לאור.

**הוצא לאור על-ידי שבת "משואות"
ירושלים, אדר תשל"ה**

עריכה : חיים הירשער
יעקב ריבלין

גרפיקה : גילה שטיין

הוצא בסיוע המחלקה לצופים ותנועות
נוער, האגף לנוער, משרד החינוך

הדפסה : דפוס "חמד", ירושלים
צילום ולוחות : אופסט "קרן-אור", ירושלים

יזרם

יזרם שילוני בן יונה ואסתר.
נולד בירושלים, בכ"ט טבת תשי"ב. נפל בכ"ד טבת
תשל"ב בלבנון, והובא למנוחת עולמים בהר-הרצל
בירושלים.

חר יותר הפעילו מרגמות שפיגזיהן התפוצצו באזור.
מפקד הפעולה ביקש וקיבל סיוע ארטילרי ששיתק את
מקורות הירי והכל, על מנת לאפשר לצוות הרפואי
להציל את חייו של יורם. אבל כוחותיו לא עמדו לו
ותוך שעתיים מפציעתו השיב נשמתו לבוראה.

מספר המורה משה לוי, שהיה מורה לערבית בכיתה
של יורם בבית הספר היסודי "מעלה":

"כשסיים את כיתה ח', לחץ את ידי והפטיר: כמה אני שמח
שהצטיינתי בשפה הערבית. מחר ייפתחו הדרכים בינינו ובין הער-
בים, והמדינה תצטרך להמון אזרחים יודעי קרוא וכתוב בשפה
הערבית ואז אוכל להיות לה לעבד נאמן".

"להיות עבד נאמן" למדינה, לעם ולמורשת אבות —
הרגשה זו ליוותה את יורם עד נשימתו האחרונה.

יהי זכרו ברוך.

יורם הגיע לשבט הצופים הדתיים "משואות" בירו-
שלים, דרך בית הספר הממ"ד "מעלה", שבו למד הן
במסגרת בית הספר היסודי והן במסגרת תיכון.

הסיסמה של הצופים "היה נכון" — שפירושה נכונות
לעזור לזולת, לעשות למען הכלל — היתה בעצם, חלק
מתכונה שאתה נולד. הוא אהב לסייע ולעזור לנזקק,
כמיטב יכולתו.

בגלל תכונותיו האישיות הנעלות, הפך למנהיג בין
חבריו לכיתה. תמיד עמד לצידו של החלש ותמך בו.
כל תפקיד שהוטל עליו, מילא באהבה, במסירות ובכי-
שרון. יורם היה בין הפעילים באירגון חוגים ולימודי-עזר
לנחשלים שבתלמידי כיתתו. בתנועה הוא היה פעיל
באירגון טיולים והשתתף בימי ספורט, שטח שבו היה
בין המצטיינים.

אהבתו לארץ, ליפי הטבע ולאתריה השונים הביאה
אותו לעריכת סיורים בהרי ירושלים ובמדבר יהודה.
בימים חופשיים מלימודים בבית הספר, היה משכים
בבוקר לוקח את תרמילו שהכין כבר יום לפני כן ונעלם,
לעיתים לימים אחדים. מדבר יהודה משך אותו בכבלי
קסם: עיניו לא שבעו ממראות הנוף ורגליו לא עייפו
מצעוד בחבל ארץ זה. לאחר מלחמת ששת הימים, מש-
נפתחו אתרים שהיו סגורים עד אז בפני המטייל היש-
ראלי, הרחיב יורם את סיוריו בשטחים החדשים, ועתה
החל לצעוד ברגל ליריחו, לחברון, לבית לחם ולמקומות
הקדושים.

יורם ניהן בגוף חסון ובריא, היו לו כתפים רחבות
וזרועות ארוכות וחזקות. קשיים פיזיים ואישיים שנערמו
בדרכו זכו, לכל היותר, לפתגם שהיה שגור בפיו: "נת-
גבר, יהיה טוב". מעולם לא התאונן ואף לא התחמק
מהם. למרות זאת, לא ניצל את עליונותו הגופנית
כדי להשיג טובות הנאה לעצמו או השתלטות. בראש
מעייניו היו תמיד חבריו, כשהוא עצמו אחד מהם.

תכונות אלו הכשירוהו להתנדב ל"סיירת" — חייל
הדורש בדיוק את התכונות שהיו לו. אבל ליורם היתה
מיגבלה רפואית בעינו הימנית ומשהתייצב לשירות, הוא
נפסל. יורם לא היה מוכן להשלים עם החלטה זו. מעת
גיוסו, בפברואר 1969, ועד מאי של אותה שנה, פעל
לשינוי הדירוג הרפואי שנקבע לו.

לבסוף הוכתר מאבקו בהצלחה והוא צורף לסיירת.
במשך שתי שנות שירותו נפצע יורם מספר פעמים
(לוחם מצטיין, שהשתתף בפעולות רבות בעבר" —
כך סיפר עליו מפקדו). אך הוריו לא ידעו על כך.

בפשיטה האחרונה על הכפר חמאם בלבנון, לחיסול
קיני מחבלים, הוא נפצע קשה בראשו וברגליו. בעיצומו
של הקרב הוגש לו טיפול רפואי והוא נותח סמוך לשדה
הקרב עצמו, כשהצוות הרפואי מפעיל, על פי אישור
מפקד הפעולה, תאורת פנסים. התאורה גילתה למחבלים
שנותרו בכפר את מקום הימצאותו של הכוח ופתחו
ל'עברו בירי של צרורות ממקלעים ונשק אוטומטי ומאו-

